АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН
КЪМ БАТЮШКОВ

Превод от руски: Йордан Милев, —

chitanka.info

КЪМ БАТЮШКОВ[0]

Поет и весел философ,
парнаски радостен ленивец,
харитски нежномил щастливец
на аонидите — любов!
Защо на арфа златострунна
аз повече не слушам теб?
И ти ли, юноша безумен,
се раздели накрая е Феб?

Венец от рози ароматни
в златистите коси забол,
под дървесата благодатни,
между красавиците — бог,
за тост не вдигаш вече чаша,
не пееш за любов и Вакх,
щастлив, доволен отначало,
в Парнас цветя не късаш пак;
замлъкнал е Парни русийски!…
Пей, юноша — певецът тийски[1]
духът си нежен ти е влял.
Със теб е твоя идеал,
Лилета, прелестна отрада.
Любов е в любовта награда.
Изпробвай лирата. Подир
лети по струните чудесни,
през пролетта като зефир,
и с нежни, сладострастни песни,
и с шепот тих, и мълчешком,

зови Лилета в своя дом.
И под звездите на небето,
в далечната височина,
уединен във кабинета,
сред приказната тишина,
с щастливи сълзи гръд прекрасна
ти ороси, щастливец мил;
но упоен от обич страстна,
и музата си припомни!
На любовта е туй кумира:
люби — и я възпявай с лира.

Когато през свободен час
при теб се събират познати
и гръмне вино в тишината,
освободено в миг от власт —
със стиховете си игриви
описвай гостите бъбриви,
край масата извити в кръг,
стаканът със кипяща пяна,
звънът кристален многорък.
И гостите с душа засмяна,
в нестроен хор, със трепет тих
ще преповтарят този стих.

Поете, в тебе е искрата!
По струните си прогърми,
с Жуковски смело[2] *приеми*
смъртта и воя на борбата.
И ти си удрял с нея крак,
и ти, от времето белязан,
си паднал горд като руснак!
На дните под косата хладна
едва не си потънал в мрак!…

Или от Ювенал запален,
в сарказъм запламти печален,

вземи студения му слог,
громи жестокия порок;
със смях показвай всичко смешно
и нас, щом можеш, поправи;
но Тредяковски остави
да спи в безделието грешно.
Уви! И без туй нямат брой
безсмислените стихоплети,
в света достатъчно предмети
очакват твоето перо!

Но за какво!… Цафара моя,
сега съм непознат поет,
боя се да смутя покоя.
Прости — но чуй от мен съвет:
догде, на музите любимец,
гориш ти като Пиерид,
догдето от стрела незрима
не замълчиш в пръстта зарит,
забравяй хорските печали
и пей: теб младия Назон
в страстта с Ерот са те венчали,
а с твойта лира — Аполон.

---

[0] Напечатано в „Российский Музеум“, 1815, кн. I. ↑

[1] „*Певецът тийски*“ — Анакреон. ↑

[2] „*С Жуковски смело*“ — има се пред вид „Певец во стане русских воинов“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.